

Adunarea dintr-o localitate

Până acum ne-am preocupat cu adevăruri care se referă la Adunarea lui Dumnezeu pe pământ văzută ca întreg. Ne-am amintit cum a luat ființă și cine aparține Adunării. Pe baza diferitelor imagini am tratat diverse aspecte ale Adunării și am văzut cum poartă Dumnezeu de grijă de zidirea ei prin daruri spirituale. Acum ajungem la un alt capitol, și anume Adunarea lui Dumnezeu dintr-o localitate sau pe scurt adunarea locală.

Adunarea locală

Și aici vom urmări învățăturile simple ale Cuvântului lui Dumnezeu. El nu vorbește numai despre Adunare în sensul general, ci și despre „adunarea care era în Ierusalim“, de „adunarea de acolo“, din Antiohia, de „adunarea lui Dumnezeu care este în Corint“ și așa mai departe (Faptele Apostolilor 8.1; 13.1; 1 Corinteni 1.2).

Așa cum toți credincioșii născuți din nou și chemați afară din lume formează împreună „eclisia“ pe pământ, tot astfel o adunare locală cuprinde *toți* sfinții în Isus Hristos, *toți* sfinții chemați, care locuiesc în acea localitate. Acest lucru reiese clar din 1 Corinteni 1.2. În zilele apostolului Pavel, acest lucru era vizibil. Odinioară, toți credincioșii dintr-un sat sau dintr-un oraș se strâneau *într-un* loc și erau înaintea lumii o expresie clară a întregului Trup al lui Hristos. Astfel, apostolul Pavel scria adunării din Corint: „Voi sunteți trup al lui Hristos și mădulare ale Sale fiecare în parte“ (1 Corinteni 12.27).

Chiar dacă - așa cum vom vedea mai târziu - fiecare adunare locală poartă înaintea Domnului răspunderea pentru starea ei spirituală, totuși nu este o structură independentă. Ea este strâns unită prin legătura Duhului cu celelalte adunări și trebuie să fie o reprezentare exactă a întregii Adunări a lui Dumnezeu pe pământ.

Terenul scripturistic

Astăzi, când creștinii dintr-o localitate merg duminica în atâtea biserici și comunități diferite, unitatea mădularelor într-un singur organism nu mai poate fi văzută.

Mulți copii ai lui Dumnezeu s-au obișnuit cu această realitate tristă. Dar unii se întreabă cu seriozitate: mai este posibil astăzi, când majoritatea creștinilor nu se gândesc nici pe departe să se întoarcă la ceea ce era la început și la ceea ce putem numi *terenul scripturistic*, ca o minoritate de credincioși să se strângă pe acest teren?

Desigur, unitatea *vizibilă* a poporului lui Dumnezeu a fost distrusă din cauza necredincioșiei noastre. Dar realitatea divină că toți cei mântuiți sunt botezați de Duhul Sfânt *într-un* singur trup rămâne valabilă și astăzi și pentru veșnicie (1 Corinteni 12.13).

Cel care a recunoscut aceasta și dorește să meargă conform indicațiilor lui Dumnezeu nu numai pe calea personală a credinței, ci și pe calea comună cu copiii lui Dumnezeu, nu trebuie să-i aștepte pe frații săi, care stăruie în sistemele omenești, deoarece prin apartenența sa la un crez special sau la o schismă ar continua să tăgăduiască practic adevărul biblic despre „*un* trup“. El poate și trebuie să se așeze în ascultarea credinței pe terenul unității Duhului lucrată de *Dumnezeu*. El nu trebuie deci să *facă* sau să tindă spre această unitate, ci trebuie doar să o *păstreze*, umblând în ea conform îndemnului: „străduiți-vă să păstrați unitatea Duhului, în legătura păcii“ (Efeseni 4.3).

Dacă într-o localitate, câțiva credincioși, chiar dacă sunt numai doi sau trei, doresc să se strângă conform modelului adunării locale prezentat în Biblie numai pe terenul unui singur Trup, ei nu formează o nouă „grupare“ mică. Ei nu susțin: *noi* suntem Adunarea, ci mai degrabă recunosc adevărul: fiecare credincios din acest oraș este un mădular al Trupului lui Hristos și

aparține, conform gândurilor lui Dumnezeu, de Adunarea lui Dumnezeu din această localitate. Desigur, acești doi sau trei nu pot să restabilească prin ceea ce fac unitatea *vizibilă* ireparabilă, dar prin aceasta ei sunt o mărturie despre adevărul divin al unității Duhului în legătura păcii care unește indisolubil mădularele cu Capul.

Punctul central divin

Dumnezeu L-a așezat pe Hristos la dreapta Sa în locurile cerești și L-a dat Cap peste toate, Adunării, care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți (Efeseni 1.20-23). De aceea nu ne putem închipui că Dumnezeu ar putea recunoaște jos, în adunările Sale din diferite localități ale pământului, un alt punct central decât Hristos! În Matei 18, când Domnul a stabilit anticipat principiile mari ale disciplinei și ale străngerii laolaltă pentru Adunarea Sa, a spus: „Pentru că unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo *Eu* sunt în mijlocul lor“ (Matei 18.20). Duhul Sfânt conduce credincioșii numai spre acest punct central. Dacă îndeplinesc această condiție, Domnul Isus, *conform promisiunii Sale*, este personal între ei, chiar dacă nu în mod vizibil.

Ce adevăr minunat! De I-ar acorda Domnului Isus, toți copiii lui Dumnezeu, acest loc central de conducere și de autoritate! Cât de mare ar fi binecuvântarea care s-ar putea revărsa de la Cap spre mădularele Sale! Numele Isus este suficient pentru fiecare în parte, dar și pentru nevoile Adunării.

Dar dacă mergem printr-un oraș și observăm viața religioasă, recunoaștem că în creștinism sunt alte lucruri sau persoane în „mijloc“. Oamenii se strâng formând organizații, se strâng pentru un nume, pentru un predicator și altele. În continuare încercăm să arătăm că Hristos este astfel dat deoparte din punctul central.

Călăuzirea divină

Dacă într-un loc s-au strâns câțiva credincioși în Numele Domnului, iar strângerea lor laolaltă poartă caracterul de „Adunare a lui Dumnezeu“, Domnul este în mijlocul lor cu scopul clar de a-i *călăuzi*. Toate privirile trebuie să fie îndreptate spre El și să-L aștepte. Toți trebuie să rămână în supunere și în dependență de Domnul și Călăuzitorul lor. Atunci, conform gândurilor și voii lui Dumnezeu, va domni ordinea în exercitarea darurilor spirituale, în slujbă și în comportarea tuturor mădularelor.

Dar și Duhul Sfânt este în mijlocul lor. Din ziua Rusaliilor, El locuiește atât în fiecare credincios, cât și în Adunarea lui Dumnezeu (1 Corinteni 6.19; Efeseni 2.22). Deja Domnul le-a spus ucenicilor Săi că Tatăl va trimite Duhul Sfânt în Numele lui Isus (Ioan 14.26). El va fi Mângâietorul și îi va călăuzi în tot adevărul (Ioan 16.13). În 1 Corinteni 12 și 14 ni se arată cum își îndeplinește Duhul această lucrare. El împarte diferite daruri: „Dar toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia în parte cum vrea“ (1 Corinteni 12.11). El este prezent pentru a conduce, a călăuzi și a învăța. El are dreptul de a folosi pe cineva ca gură a sa pentru rugăciune, laudă sau slujbă.

Dar cum poate fi realizat acest principiu mare al călăuzirii divine printre credincioșii strânși laolaltă, dacă există o călăuzire omenească, care împiedică astfel călăuzirea liberă prin Duhul Sfânt?

Ce ar spune șeful unei mari firme, dacă într-o zi ar șede la biroul său și ar dirija angajații săi? Tras la răspundere, acela ar spune probabil: Știu că este afacerea dumneavoastră, dar eu doresc să vă ajut și să rămân în legătură strânsă cu dumneavoastră. Aparatul de administrare pe care îl voi implementa, va funcționa bine. - Va fi de acord șeful ca el, în firma sa, pe care dorește să o conducă el însuși, să fie pus în rolul de consilier?

Cu cât mai puțin nu are dreptul bunul plac omenească să intervină în drepturile Domnului și ale Duhului Sfânt, cum se întâmplă de exemplu prin sistemul unipersonal folosit în zilele noastre!

Un singur om preia slujba și o exercită în concordanță cu învățătura specială a bisericii sau a grupei sale! El se roagă, el slujește, el întreprinde toate acțiunile, de parcă în afara lui nu ar fi alt conducător al adunării și nu ar exista alte mădular pe care dorește sau le-ar putea folosi Duhul Sfânt. El aparține așa-numitului „cler“ îndreptățit de oameni să facă această lucrare, pentru că a fost educat după principii omenești și a fost așezat în slujbă prin ordinare omenească. La numirea unui preot etc. se subliniază gândul succesiunii în funcție; ea trebuie să se realizeze prin aceia care odinioară au fost numiți în același mod de oameni. Amvonul este interzis laicilor, tuturor celor care nu sunt pregătiți după aceste prescripții și numiți în funcție. Cine ocupă și exercită o astfel de funcție ar putea spune spre îndreptățirea proprie că se lasă călăuzit de sus în slujba sa. Prin aceasta, sistemul căruia el îi slujește, nici nu se îmbunătățește, nici nu este îndreptățit înaintea Cuvântului lui Dumnezeu.

În Faptele Apostolilor și în epistole nu găsim nici o indicație că în adunările locale, unul singur ar fi fost numit pentru exercitarea unei astfel de „funcții“. Desigur, Pavel avea autoritate apostolică, pe care a transmis-o în anumite ocazii, pentru formarea de adunări, și colaboratorilor săi Timotei și Tit (Faptele Apostolilor 15.22). De asemenea citim despre „conducători“ (Evrei 13.7). Dar chiar și acești bărbați s-au supus în adunări călăuzirii Domnului și Duhului Sfânt cu ceilalți frați (Faptele Apostolilor 13.1, 2).

Calea divină a slujirii

Când creștinii sunt adunați pentru Domnul, ca punctul lor central și Conducătorul lor, și rămân dependenți de El, Domnul le va da tot ceea ce au nevoie pentru a corespunde ca martori pentru Numele Său. Ca și Cap al Adunării Sale, Domnul a dat oamenilor daruri pentru lucrarea de slujire, iar El le va dezvolta și le va înviora în adunarea locală, fie că sunt daruri pentru zidirea credincioșilor, fie pentru vestirea Evangheliei pentru necredincioși. Chiar dacă darurile sunt exercitate în slăbiciune, totuși această slujbă este de la Domnul. Cinci cuvinte „în dovada Duhului“ și în concordanță cu învățăturile Sfintei Scripturi sunt mai bune decât o „vorbire superioară“, care se bazează pe înțelepciunea omenească (1 Corinteni 2.1-5).

Fiecare credincios, ca mădular al Trupului lui Hristos, are partea sa de răspundere pentru menținerea mărturiei pentru Domnul; cine a primit de la Domnul unul din felurile daruri, trebuie să-și îndeplinească lucrarea sa specială corespunzător îndemnului: „Fiecare, după cum a primit un dar, slujind cu el unii altora, ca buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu. Dacă vorbește cineva, să fie ca și cuvinte ale lui Dumnezeu; dacă slujește cineva, să fie ca din puterea pe care o dă Dumnezeu, pentru ca în toate să fie glorificat Dumnezeu prin Isus Hristos“ (1 Petru 4.10-11). În acest mod sunt trezite și dezvoltate darurile și capacitățile spirituale existente. În schimb, acolo unde un singur bărbat este numit de oameni ca și „slujitor al Domnului“, nu există aceste exerciții interioare, și multe daruri, pe care Domnul le-a dat Adunării Sale, sunt acolo nefolosite. Când vom vorbi despre fiecare strângere laolaltă în parte, vom vorbi despre alte amănunte cu privire la slujbă.

Bătrâni și slujitori în adunările locale

1. *Bătrâni* – În prima călătorie misionară a apostolului Pavel cu Barnaba, în diverse cetăți au apărut adunări pe care le-au vizitat încă o dată în călătoria de întoarcere. „Și, după ce le-au ales *bătrâni* în fiecare adunare“ (Faptele Apostolilor 14.23), au plecat mai departe. Mai târziu, apostolul i-a poruncit lui Tit să rânduiască bătrâni în fiecare cetate din Creta (Tit 1.5).

Numai bărbații care au însușirile și abilitățile și care îndeplinesc premisele numite în 1 Timotei 3.1-7 și Tit 1.6-9 sunt adecvați pentru această lucrare. Un dar de predicare și învățare în public nu era neapărat necesar pentru aceasta; dar dacă exista, ajuta ca slujba de supraveghetor să poată fi exercitată cu mare binecuvântare (1 Timotei 5.17).

Care era slujba lor? Bătrânul era un supraveghetor (Tit 1.5, 7). El trebuia să „îngrijească“ de adunarea locală a lui Dumnezeu (1 Timotei 3.5) și era „administrator al lui Dumnezeu“ (Tit 1.7). Apostolul îi îndemna pe bătrânii din Efes: „Luați seama deci la voi înșivă și la toată turma în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriți Adunarea lui Dumnezeu... și dintre voi înșivă se vor ridica oameni vorbind lucruri stricate... De aceea vegheați...“ (Faptele Apostolilor 20.28-35).

Ca unii care se țineau de „Cuvântul adevărului, potrivit învățaturii“, bătrânii erau învredniciți să fie atenți ca viața spirituală a fiecărui credincios în parte și a întregii Adunări să rămână sănătoasă. Ei erau veghetori cu privire la învățăturile străine și puteau să se împotrivescă celor care îi contraziceau. Ei cunoșteau nevoile, greutățile și încercările credincioșilor din locul respectiv și încercau să le slujească cu înțelepciune și răbdare, cu fermitate și blândețe. Ei erau „modele pentru turmă“ (1 Petru 5.3), iar viața lor de evlavie dădea greutate sfatului și acțiunii lor.

Fără îndoială, astăzi, în adunarea locală este nevoie de frați care să facă această slujbă altruistă și grea. Dar nu mai există apostoli sau împuterniciți apostolici, care pot numi bătrâni în public, și nu găsim nici o indicație în Cuvânt că cineva, nici măcar Adunarea însăși, trebuie să aleagă supraveghetori. Dar dacă sunt frați care posedă premisele cerute de Cuvânt și sunt călăuziți de „Duhul Sfânt“ (Faptele Apostolilor 20.28) pentru exercitarea acestei slujbe, ceilalți trebuie să recunoască slujba lor, deși nu îi pot numi pe frați „bătrâni“.

2. *Slujitori* – În timp ce „bătrânii“ îngrijeau de binele spiritual al unei adunări, „slujitorii“ sau „diaconii“ se ocupau cu lucrurile temporare și materiale ale Adunării. Printre alte slujbe, administrau și repartizau darurile materiale care erau strânse (Faptele Apostolilor 6.1-6). Faptul că și această slujbă este importantă rezultă din „murmurul“ în adunarea din Ierusalim în legătură cu repartizarea darurilor. De aceea, aceste lucrări trebuie încredințate bărbaților cu „mărturie bună, plini de Duh Sfânt și de înțelepciune“. Ei trebuie să îndeplinească condițiile descrise în 1 Timotei 3.8-13.

Autoritate divină

Am constatat că Domnul și Duhul Sfânt rămân ca și Conducător și Autoritate în mijlocul celor care se strâng în Numele Isus. Adunarea posedă de asemenea Cuvântul scris al lui Dumnezeu ca autoritate obligatorie. În toate întrebările cu privire la învățături, slujbă și viața de părtășie, Adunarea trebuie să se bazeze numai pe „este scris“.

Din Matei 18.17-20 observăm că Domnul a dat autoritate Adunării pentru exercitarea disciplinei și nu bătrânilor sau unor frați. Ceea ce leagă sau dezleagă Adunarea este legat sau dezlegat și în cer. Despre acest subiect vom vorbi în detaliu în legătură cu problema disciplinei.

Strângerile laolaltă

În legătură cu tema „adunarea locală“, pe care am început să o tratăm, se ridică întrebarea: Cu ce scop se strâng laolaltă credincioșii? Răspunsul îl găsim în Faptele Apostolilor, unde este descrisă viața de părtășie a primilor creștini. Acolo citim despre tânăra adunare din Ierusalim formată prin Duhul Sfânt: „Ei stăruiau în învățătura și în comuniunea apostolilor, în frângerea pâinii și în rugăciuni“ (Faptele Apostolilor 2.42).

Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu, și în mod deosebit „învățătura apostolilor“, așa cum o găsim în Noul Testament, reprezintă hrana spirituală și baza părtășiei practice a credincioșilor, este necesar ca acest Cuvânt să fie mereu vestit, explicat și cercetat. În acest scop sunt folosite darurile spirituale, pe care Domnul le-a dat Adunării Sale pentru zidire. Apoi străngerilor laolaltă pentru frângerea pâinii și pentru rugăciunea comună le revine o însemnătate deosebită, iar Domnul Însuși îi îndeamnă pe ai Săi să stăruie în ele (Luca 22.19, 20; Matei 18.19, 20).

Cuvântul lui Dumnezeu nu conține, cu excepția textului din 1 Corinteni 14.26-40, nici un fel de indicații detaliate cu privire la modul de desfășurare al acestor strângeri laolaltă. Domnul Însuși și Duhul Sfânt sunt călăuzitorii în mijlocul celor strânși pentru Numele lui Isus. Formele rigide omoară viața duhovnicească, care ar trebui să se dezvolte între credincioși.

În continuare ne vom ocupa cu fiecare strângere laolaltă în parte, cercetând însă cu stăruință învățăturile principale ale Cuvântului lui Dumnezeu, care fac referire la acestea.

Strângerea laolaltă pentru frângerea pâinii

Scopul

Care este sensul și scopul acestei strângeri laolaltă, care pe vremea apostolilor era una din principalele strângeri laolaltă?

Întâia epistolă către Corinteni ne dă lămuriri (1 Corinteni 11.20-34). Mulți dintre acești credincioși nu mai înțelegeau corect însemnătatea frângerii pâinii. Ei o considerau o „mâncare în comun“, la care nu era respectată nici măcar porunca simplă a dragostei, ci unii se îmbătau, iar alții rămâneau flămânzi. Duhul Sfânt a folosit această stare pentru a ne da prin apostolul Pavel diverse învățături. „Nu aveți case ca să mâncați și să beți?“ Apoi face referire la instituirea „Cinei“ de către Domnul Însuși (Luca 22.19, 20).

Nu numai cei doisprezece ucenici au văzut aceasta, ci și Pavel a primit o descoperire, și anume: „Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și, mulțumind, a frânt și a spus: Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea. Tot astfel și paharul, după cină, spunând: Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceți aceasta, ori de câte ori îl beți, spre amintirea Mea. Pentru că, ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El.“

Din aceste cuvinte reiese că pâinea și paharul cu vin, care reprezintă Cina Domnului, sunt *imagini* sau *simboluri* ale trupului Domnului care a fost dat la cruce pentru noi și despre sângele Domnului care a curs pentru noi. Ele trebuie să ne *amintească* de Persoana Domnului nostru și de lucrarea Sa săvârșită pentru noi. În legătură cu Cina Domnului citim de trei ori cuvintele lui Isus: „...faceți aceasta în (spre) amintirea Mea!“ (Luca 22.19; 1 Corinteni 11.24, 25). Credincioșii care „mănâncă pâinea și beau paharul“ vestesc mereu, în limbaj simbolic, moartea Domnului ca singura bază pentru salvarea păcătoșilor.

Când Domnul spune despre pâine: „Acesta este trupul Meu“, iar despre pahar: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu“, nu ne putem gândi nicidecum la transformarea miraculoasă a acestui aliment pe care l-a fabricat brutarul și a acestei băuturi care rezultă din struguri, în trupul și în sângele Domnului. În cea mai mare parte a creștinătății se învață astfel de lucruri și se afirmă că prin consumarea acestor lucruri, creștinul ar fi făcut potrivit pentru cer, primind prin ele iertarea păcatelor. Acestea sunt învățături greșite, care nu sunt susținute în niciun caz de Sfânta Scriptură.

„Faceți aceasta spre amintirea Mea!“ îi îndemna Domnul pe ucenicii Săi, pe toți cei mântuiți. Asculți de porunca Sa, prieten credincios?

Cât de des trebuie făcută Cina Domnului?

În legătură cu aceasta nu găsim indicații directe în Cuvânt. Din Faptele Apostolilor 2.46 rezultă însă că credincioșii din Ierusalim frângeau la început zilnic pâinea. În adunările care s-au format ulterior, pare să fi fost obiceiul să se strângă laolaltă pentru frângerea pâinii în fiecare primă zi a săptămânii (Faptele Apostolilor 20.7). Domnul Însuși așteaptă să se facă *deseori* (1 Corinteni 11.26). Creștinii acelor zile, în prospețimea primei lor dragoste, au obișnuit să frângă pâinea în amintirea Domnului în prima zi a săptămânii. Ei erau umpluți de Duhul Sfânt. Hristos

era înaintea inimilor lor. Ei doreau să facă această lucrare, corespunzător dorinței Sale exprese, nu numai de câteva ori pe an sau o dată pe lună, ci *deseori*.

Suntem îndemnați să vestim moartea Domnului *până va veni El!* Să o facem!

Cum se participă la Cina Domnului?

Faptul că Domnul nu poate trece cu vederea când credincioșii iau parte la Cina Sa în chip nevrednic, ne arată clar ce însemnătate acordă El străngerii laolaltă pentru frângerea pâinii (1 Corinteni 11.26-34). Cine ia nechibzuit și cu ușurătate pâinea și vinul, ca și cum ar șede la o cină obișnuită, sau cine aduce în legătură cu Cina Domnului, prin faptul că mănâncă din pâine și bea din pahar, o stare de inimă rea, nejudecată, pe acela Domnul îl consideră vinovat de trupul și de sângele Său.

Aceste gânduri ale Domnului sunt decisive pentru noi. Este Cina *Domnului* (versetul 20). Pavel a primit de la *Domnul* (versetul 23) ceea ce ne-a dat, iar cine desconsideră aceasta are de-a face cu *Domnul Însuși* (versetul 32).

Dacă prin harul Domnului ne-am străduit să ne purtăm în chip vrednic de Evanghelia lui Hristos (Filipeni 1.27), să umblăm într-un chip vrednic de chemare (Efeseni 4.1), de Domnul și de Dumnezeu (Coloseni 1.10), care ne-a chemat la împărăția și la gloria Sa (1 Tesaloniceni 2.12), atunci vom participa în mod vrednic la frângerea pâinii. Dacă însă în fiecare zi suntem caracterizați de conformarea cu lumea, de goana după pofta cărnii, a ochilor și trufia vieții, atunci vom fi prezenți la Masa Domnului în aceeași stare nevrednică. Gândurile noastre se vor îndrepta mereu spre lucrurile care au umplut inima noastră în timpul săptămânii. Domnul Însuși ne va judeca. Dacă în ciuda atenționărilor Sale stăruim într-o astfel de stare nevrednică, va trebui probabil să intervină ca la corinteni cu judecată. „Pentru că cine mănâncă și bea în chip nevrednic, își mănâncă și bea judecata, dacă nu deosebește trupul. De aceea sunt mulți între voi slabi și bolnavi și mulți adorm“ (1 Corinteni 11.29-30).

„*Să se cerceteze dar omul pe sine.*“ Din aceste cuvinte observăm cât de important este să înaintăm zilnic în veghere constantă și în judecată de sine. De ar deveni o obișnuință a vieții astfel de exerciții! Ele sunt absolut necesare pentru o viață fericită de creștin.

„*Așa să mănânce.*“ Nu găsim în aceste cuvinte o mare îmbărbătare? Când conștiința noastră este împovărată, Domnul nu vrea să ne reținem de la frângerea pâinii, ci să recunoaștem păcatele în fața lui Dumnezeu, iar dacă este necesar, și în fața oamenilor. El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nedreptate. Apoi putem să ne apropiem și să ne amintim de Domnul într-un chip vrednic de El.

Sunt nevrednic! Având în vedere sfințenia Cinei Domnului, cineva ar putea spune, că nu se simte niciodată vrednic să ia parte la Cină. În 1 Corinteni 11 însă nu se spune că mulți corinteni erau nevrednici ca *persoane*. Acest lucru se spune numai despre starea lor și despre modul în care mâncau și beau. Cine dintre noi ar fi vrednic prin sine să ia parte la Cina Domnului, dacă nu ne-ar fi întâlnit Hristos în starea noastră pierdută, nu ne-ar fi spălat prin sângele Său și nu ne-ar fi făcut potriviți pentru prezența Sa?

Masa Domnului

Până acum ne-am *ocupat* în principal cu *Cina Domnului* pe baza textului din 1 Corinteni 11. Acum ne îndreptăm atenția spre capitolul 10 din aceeași epistolă, care prezintă *Masa Domnului* și adevărurile în legătură cu aceasta.

În ce constă diferența dintre acestea două? Vom încerca să explicăm aceasta printr-un tablou:

Un bărbat invită prietenii la o cină. Înaintea lor stă acum *cina* stăpânului casei. Fiecare invitat savurează cina și își face o impresie despre gazdă, despre simplitatea sau bogăția sa, despre obiceiurile sale, despre atenția sa etc. Prietenii stau însă și la *masa* stăpânului. Fiecare dintre cei

care savurează cina, aparține de părășia sa la masă. Dacă este un om onest și respectat, nu va invita la masa sa oameni cu idei revoluționare sau cu un mod de viață imoral, altfel numele său bun ar fi adus în legătură cu aceste lucruri și ar fi astfel dezonorat. Această părășie la masă este în același timp expresia solidarității dintre cei invitați. Fiecare se află într-o relație cu stăpânul casei și interesele sale și savurează mâncarea gustoasă care se află pe masa sa.

Acum înțelegem probabil mai bine ce vrea să spună 1 Corinteni 10.14-22, deși însemnătatea acestui loc întrece cu mult tabloul nostru slab: *Cina* și *Masa* Domnului sunt două laturi diferite ale uneia și aceleiași lucrări. *Cina* Domnului servește, așa cum am văzut, atât spre amintire, cât și spre vestirea dragostei și a lucrării Domnului în moartea Sa. *Masa* Domnului în schimb vorbește despre părășie.

Simbolurile pentru amintire din 1 Corinteni 11 sunt privite în 1 Corinteni 10 ca simboluri ale părășiei.

Când credincioșii binecuvântează la Masa Domnului paharul și beau din el (versetul 16), vestesc astfel părășia (*comuniunea*) cu sângele lui Hristos. Ispășirea prin acest sânge reprezintă baza părășiei lor cu Dumnezeu și unii cu alții. Când frâng pâinea la Masa Domnului, nu este numai spre amintirea trupului Domnului dat pentru ei. Prin aceasta dau expresie părășiei (*comuniunii*) lor cu Trupul invizibil al lui Hristos format din toți creștinii născuți din nou de pe pământ și care Îl au pe Hristos ca și Cap în slavă (Efeseni 1.22, 23). „Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine“ (1 Corinteni 10.17). Astfel, Masa Domnului este *reprezentarea publică a unității Trupului lui Hristos*, expresia părășiei, a unirii depline cu El și cu Trupul Său, de care au parte toți cei mântuiți, cum au mădularele în corpul omenesc. Masa Domnului nu se referă la o piesă de mobilă pe care este pusă pâinea și paharul, ci este vorba despre principiul divin, despre terenul scripturistic, pe care trebuie să se frângă pâinea.

Poate unii dintre cititori își pun unele întrebări, la care vom încerca să răspundem simplu și pe scurt.

Poate creștinul să sărbătorească „pentru sine“ „Cina“? – Mulți credincioși sinceri din creștinătate răspund afirmativ la această întrebare. Ei „se cercetează pe sine“ și merg la cină, unde, în adâncă evlavie, se gândesc personal pentru ei la dragostea Domnului, dragoste care L-a dus la suferință și la moarte, ca să ispășească pedeapsa pentru păcatele lor pentru a-i aduce la Dumnezeu. Ei sunt de părere că nu este problema lor să se asigure că în locul în care iau cina se exercită disciplina și că necredincioșii nu sunt acceptați. Dar fie că știu, fie că nu, Cina pe care o savurează, se află întotdeauna în legătură cu o masă, cu un principiu al părășiei. De aceea sunt răspunzători în fața Domnului să verifice dacă masa cu care se află în legătură poartă într-adevăr caracterul Mesei Domnului.

Unde este astăzi Masa Domnului? Răspunsul scurt și principial, care poate fi dat pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, este: acolo unde Domnul Isus este singurul centru al strângerii laolaltă; acolo unde nu sunt aduse în legătură cu Numele Său nedreptate și alte lucruri contrare Scripturii; acolo unde în acest scop se exercită disciplina; acolo unde autoritatea Domnului este recunoscută și nu este pusă deoparte prin acțiuni independente; acolo unde nici un copil al lui Dumnezeu nu este exclus de la părășie prin ziduri ale unei organizații sau ale unei mărturisiri speciale, ci unde se încearcă să se evite tot ceea ce ar sta împotriva adevărului că toți credincioșii de pe pământ aparțin de Trupul lui Hristos.

Cine are voie să ia parte la Masa Domnului la frângerea pâinii? Fiecare, care conform 1 Corinteni 10.17 poate spune: „Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine“, deci fiecare om născut din Dumnezeu, care este sănătos în umblare și în învățătură și se desparte de tot ce nu corespunde principiilor Mesei Domnului.

Dar deoarece adunarea locală este făcută răspunzătoare de Domnul să nu țină sărbătoarea cu „aluat de răutate și de viclenie“, ci cu „azimele curăției și ale adevărului“ (1 Corinteni 5.8), este clar că persoana care dorește să dea expresie părtășiei la Masa Domnului, trebuie să fie verificată de adunarea locală dacă corespunde premiselor indicate de Cuvânt.

Adorarea în comun

La strângerea laolaltă pentru frângerea pâinii, în fața credincioșilor stau simboluri, care le amintesc într-un mod clar de realitatea minunată a dragostei lui Dumnezeu față de noi oamenii. Aceste simboluri amintesc de darul Său nespus de mare, de Fiul Său, de jertfa lui Isus Hristos pentru noi, de dăruirea Sa, de moartea și de învierea Sa. Ar putea fi preocupate inimile celor care au cunoscut această dragoste incomparabilă, cu aceste lucruri, fără să se reverse din ele lauda, mulțumirea și adorarea? Deci, strângerea laolaltă pentru frângerea pâinii este în același timp o oră de adorare în comun.

Când Domnul a instituit „Cina“, „luând pâine, *mulțumind*, a frânt și le-a dat“ (Luca 22.19). Și Pavel vorbește despre „paharul binecuvântării, pe care-l *binecuvântăm*“ sau pentru care *mulțumim*. Desigur, credincioșii sunt îndemnați să-I aducă *neîncetat* lui Dumnezeu o jertfă de laudă (Evrei 13.15). Dar la Masa Domnului li se oferă ocazia unică de a face acest lucru împreună. Ei pot gusta de acum cerul, unde adorarea în comun va fi preocuparea principală a celor mântuiți, va fi slujba lor veșnică pentru Dumnezeu!

Expresia „slujbă pentru Dumnezeu“

Mulți, care merg duminica la biserică, spun: „Mă duc la slujbă.“ Ei se referă prin aceasta la rugăciunile, cântările și predica de duminică. Predicatorul serios se străduiește să-I slujească bine lui Dumnezeu prin vestirea Cuvântului lui Dumnezeu către credincioși și necredincioși, dar slujba sa este îndreptată spre oameni, iar oamenii care stau în bănci, vin *să asculte și să ia ceva* cu ei.

Desigur, aceasta își are locul ei și este bună; orice slujbă făcută în dependență de Domnul pentru ai Săi și pentru oameni în general Îi este plăcută Domnului (Iacov 1.27), pentru că El spune: „Adevărat vă spun, întrucât ați făcut acestea unuia dintre acești foarte mici frați ai Mei, Mie Mi-ați făcut“ (Matei 25.40). În ora de adorare în comun însă, putem să pășim în fața lui *Dumnezeu* și să-I *aducem* ceva. Aceasta este cea mai distinsă slujbă pentru Dumnezeu, pe care El o așteaptă de la ai Săi, iar această slujbă nu trebuie să fie diminuată în nici un caz. Tatăl caută astfel de oameni care Îl adoră (Ioan 4.23, 24). Atunci nu este vorba de nevoile, necazurile și experiențele *noastre*. Aceste lucruri nu trebuie să se amestece în adorare, în cântările de laudă și de mulțumire. În fața inimilor adoratorilor trebuie să stea numai Persoana Tatălui și a Fiului. La Masa Domnului ne amintim cum S-a descoperit atât de minunat Dumnezeu în Persoana Fiului Său și în lucrarea de salvare; adevărata adorare este răspunsul la toate aceste binecuvântări.

Trebuie să ne închinăm „în duh și în adevăr“ (Ioan 4.24)

Nu orice om este un adorator. Cel care nu este întors la Dumnezeu se găsește încă în poziția unui păcătos (Romani 5.19). El trebuie să vină mai întâi în lumina lui Dumnezeu și să-L recunoască pe Dumnezeu ca Cel Sfânt descoperit în Hristos Isus. Abia după ce se condamnă în această lumină și este îndreptățit prin credința în Isus, poate primi darul Duhului Sfânt (Galateni 2.16; Faptele Apostolilor 2.38). În acest duh al înfierii, strigă acum: Ava, Tată! (Romani 8.15) și poate, împreună cu cei care au primit aceeași credință prețioasă, să vină cu o libertate deplină în locul sfânt, *locul adorării* (Evrei 10.19-22). Duhul îi dă credinciosului siguranța înfierii sale și îl conduce în tot adevărul, care ne este descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul este autorul

gândurilor și îndemnurilor de dragoste, de laudă și de adorare în inimile credincioșilor. El îi conduce mereu spre realitatea minunată și adevărată a dragostei Tatălui și a Fiului. Astfel, Duhul Sfânt este puterea adorării creștine și fără El nimeni nu-I poate aduce lui Dumnezeu o adorare plăcută Lui.

„Noi ne închinăm la ce știm“ (Ioan 4.22)

Așa puteau să spună samaritenilor iudeii, cel puțin în ceea ce privea slujba exterioară pentru Dumnezeu. Cu atât mai mult se potrivesc aceste cuvinte la copiii lui Dumnezeu, care se află acum pe terenul mântuirii lui Dumnezeu, „care este de la iudei“! Adevărata adorare creștină presupune *înțelegerea* lucrării lui Dumnezeu și a mântuirii Sale, așa cum sunt ele descoperite în Hristos Isus!

În Vechiul Legământ, slujba pentru Dumnezeu consta în principal în respectarea prescripțiilor ceremoniale ale legii. Israelii înțelegeau prea puțin însemnătatea simbolică a lucrurilor pe care le făceau. Dar noi Îl cunoaștem acum pe Isus, lucrarea Sa, sfaturile lui Dumnezeu împlinite prin El și relația noastră cu Tatăl. Pentru noi, toate acele lucruri sunt imagini ale unor adevăruri adânci și o mină bogată de învățături divine referitoare la obiectul adorării noastre.

Să ne gândim la jertfele din primele capitole ale cărții Levitic, care într-un mod simbolic ne descriu laturi felurite ale jertfei lui Isus Hristos! Ele ne arată că adoratorul creștin trebuie să aducă înaintea lui Dumnezeu, prin cântările și mulțumirea sa, în mod deosebit pe *Hristos*, în caracterul Său minunat, și lucrarea Sa. Aceasta este o jertfă de miros plăcut înaintea Sa. Ce drept mare avem! În această lume putem avea părtășie cu Dumnezeu și cu Fiul Său, fiind conștienți de relația intimă cu Tatăl și cu Fiul, în care ne găsim!

„Sunteți o preoție sfântă“

Să amintim aici încă o deosebire între iudaism și creștinism: în timp ce în Vechiul Legământ numai bărbații din seminția preotească a lui Levi puteau să exercite slujba preotească, acum *fiecare*, care este o piatră vie în casa lui Dumnezeu, aparține de „preoția sfântă, pentru a aduce jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos“ (1 Petru 2.5, 9). De aici rezultă că credincioșii trebuie să fie strânși laolaltă, fiind conștienți că toți sunt preoți pentru a-I aduce lui Dumnezeu adorare în dependență de Duhul Sfânt. El dorește să folosească poate trei sau șase sau zece frați pentru a exprima în această oră lauda plăcută lui Dumnezeu a credincioșilor strânși în acest scop.

În legătură cu jertfa de mulțumire, în Evrei 13.15, 16 se vorbește de o altă jertfă:

„Nu uitați de binefacere și dărnicie,

pentru că astfel de jertfe (spirituale și materiale) Îi plac lui Dumnezeu.“ Deci, ora de adorare este momentul potrivit, în care credincioșii pot da ascultare acestui îndemn, și prin daruri materiale pot participa la „nevoile sfinților“ (binefacere) și la nevoile lucrării Domnului și a slujitorilor săi (dărnicie). Acest gând este confirmat în indicația apostolului Pavel către corinteni: „În ziua întâi a săptămânii, fiecare dintre voi să pună deoparte la el acasă, adunând din ce va fi câștigat“ (1 Corinteni 16.2).

Deci să ne bucurăm în timpul săptămânii „de toate bunătățile“ pe care Dumnezeu ni le prezintă, pentru ca duminica să putem pași înaintea Lui cu coșurile pline, iar El să fie înălțat (Deuteronom 26.1-11)!

Strângerea laolaltă pentru rugăciune

Unui copil al lui Dumnezeu nu trebuie să-i dovedești că nu poate rezista fără rugăciunea personală. Așa cum un nou-născut începe să țipe în momentul nașterii, tot așa credinciosul începe din ziua nașterii sale din nou să se roage. Rugăciunea este unul din primele semne ale vieții noi, pe care o posedă acum credinciosul. „Iată, el se roagă!“ (Faptele Apostolilor 9.11), a spus Domnul către Anania, pentru a-l convinge că lucrarea harului Său a făcut o schimbare în Saul din Tars.

Viața de rugăciune a creștinului nu trebuie să fie întreruptă. Rugăciunea este expresia dependenței sale față de Dumnezeu și a încrederii sale în El. Dacă trebuie să se forțeze să se roage, dacă vorbirile sale cu Dumnezeu sunt rare, formale, seci și lipsite de conținut, atunci acestea sunt simptome de boală ale vieții sale interioare, pe care trebuie să le verifice temeinic.

La Domnul nostru nu au existat niciodată astfel de întreruperi. În timpul vieții Sale ca Om pe acest pământ a fost mereu în rugăciune (Psalm 109.4). Nici nu ar fi putut fi altfel! El nu a părăsit niciodată terenul dependenței și al ascultării. Încrederea Sa în Dumnezeu, care L-a caracterizat „din pântecul mamei“ (Psalm 22.10), nu s-a clătinat niciodată. Inima Sa a rămas în părtășie deplină cu Dumnezeu, cu interesele, gândurile și sfaturile Sale. Nici lumea, nici păcatul nu au putut pătrunde în inima Sa curată. - O astfel de stare a inimii a făcut ca rugăciunea să fie pentru El o necesitate, un izvor de pace și de bucurie, a anticipat activitatea Sa actuală de Mare Preot în cer. - De am învăța cu toții de la El și de am deveni fideli în rugăciune, purtând pe inimă interesele lui Dumnezeu și lucrarea Domnului! Cât de vii ar deveni atunci străngerile noastre laolaltă pentru rugăciune și ce mare ar fi binecuvântarea care ar rezulta de aici!

O promisiune prețioasă a Domnului pentru rugăciunea în comun

În legătură cu învățăturile Sale despre „Adunare“, care urma să se formeze după învierea Sa, Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ asupra oricărui lucru, orice ar cere, li se va face de la Tatăl Meu care este în ceruri“ (Matei 18.19). Această promisiune de rugăciunii adunării locale și rugăciunii în comun, o însemnătate mare. Chiar și „cererea fierbinte a celui drept are mare putere“ (Iacov 5.16). Dar Domnul Însuși ne învață aici că rugăciunea în comun are un efect și mai mare. El motivează acest fapt prin cuvintele: „pentru că unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor.“ La fel ca în celelalte străngeri laolaltă, și în timpul adunării pentru rugăciune, credincioșii se pot baza pe această promisiune minunată. Dacă Domnul Însuși preia conducerea acestei străngeri laolaltă, iar Duhul Sfânt poate lucra nestingherit în inimile celor prezenți, cât de conformă voii lui Dumnezeu ar fi rugăciunea lor și câte ascultări de rugăciune ar dăruia El! Este posibil ca un creștin să rămână departe de această străngere laolaltă din motive neimportante? Oare nu ar fi dovada unei stări interioare rele?

Este de folos să amintim aici pe scurt punctele pozitive și negative, de care trebuie să ținem seama sau pe care trebuie să le evităm la strângerea laolaltă pentru rugăciune:

Unitate: După cum am văzut, Domnul Își împlinește promisiunea Sa (Matei 18.19), dacă cei care se strâng pentru rugăciune „se învoiesc“, deci sunt una (într-un gând) în rugăciunile lor. Orice fel de tensiuni sau contradicții și deosebiri de păreri între frați ar întrista nu numai Duhul Sfânt, ci ar pune sub semnul întrebării rugăciunea și ascultarea acesteia. Credincioșii din Ierusalim „stăruiau într-un gând în rugăciune“ și „într-un gând și-au ridicat glasul către Dumnezeu“; de altfel, „inima și sufletul lor erau una“ (Faptele Apostolilor 1.14; 4.24; 4.32).

Rugăciuni precise (exacte): La dorința ucenicului Său, „Doamne, învață-ne să ne rugăm“, Domnul le-a dat printre altele exemplul despre vecinul care a venit cu rugămintea clară: „Prietene, împrumută-mi trei pâini!“ Amândoi știau despre ce este vorba. La rugămintea sa

precisă, urmează și un răspuns exact (Luca 11.1-13). Când ne ridicăm de pe genunchi, trebuie să știm ce rugăciune I-am prezentat lui Dumnezeu, la care putem aștepta un răspuns.

A cere în credință: Ceea ce Iacov spune despre o persoană, se potrivește și credincioșilor adunați pentru rugăciune: „să ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc. Pentru că cine se îndoiește... să nu gândească că va primi ceva de la Domnul“ (Iacov 1.6, 7; Matei 21.22).

A cere cu stăruință: Domnul Isus le-a istorisit ucenicilor Săi o pildă ca să se roage neîncetat și să nu obosească. Să facem ca acea văduvă care venea cu aceeași rugămintă stăruitoare la judecătorul nedrept, până a fost ascultată (Luca 18.1-6).

Rugăciuni scurte: într-o strângere laolaltă pentru rugăciune, fiecare trebuie să rostească numai rugăciuni scurte, pentru ca mulți să poată prezenta problemele lor.

Toți trebuie să fie conștienți că se află în fața lui Dumnezeu și de aceea cuvintele lor să fie „puține“. Comentarii ale Cuvântului pe genunchi ar fi greșite, la fel ca și îndemnul înțreșute în rugăciune, pe care ai dori să le adresezi de fapt celor aflați în rugăciune.

Strângerea laolaltă ca Adunare pentru zidire și vestirea Cuvântului lui Dumnezeu

În expunerile anterioare am văzut că zidirea Trupului lui Hristos se face prin primirea hranei spirituale, așa cum ne este dată în Cuvântul lui Dumnezeu. Ne-am amintit că Domnul a dat Adunării Sale daruri pentru slujirea din Cuvântul lui Dumnezeu, daruri pe care El Însuși le pregătește pentru lucrările lor speciale. Din Sfânta Scriptură putem deduce că Domnul îi adună pe copiii lui Dumnezeu dintr-un anumit loc pentru Numele Său și dorește să călăuzească prin Duhul Sfânt străngerile laolaltă locale. Încercăm să schițăm cum trebuie să se desfășoare o strângere laolaltă pentru zidire, care nu este condusă de un om.

Credincioșii sunt strânși laolaltă și sunt conștienți că Domnul este acolo. Cu privire la slujbă nu s-a stabilit nimic, deoarece altfel nu ar mai fi o strângere laolaltă „ca Adunare“ (1 Corinteni 11.18). Niciunul nu vine cu o prelegere pregătită. Nici subiectul nu este stabilit. Dar inimile fraților nu sunt goale. Cel care umblă în credincioșie a aplicat la sine personal Cuvântul: „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi“ (Coloseni 3.16). El a citit și a studiat cu sârguință Biblia în orice moment liber, pe care l-a putut acorda acestei lucrări. Astfel, în inima lui s-a strâns o comoară de cunoștință despre lucrurile lui Dumnezeu, „lucruri noi și vechi“ (Matei 13.52). Când sunt strânși laolaltă, fiecare, care a acționat astfel, are „un psalm, o învățătură“ (1 Corinteni 14.26). Fiecare așteaptă călăuzirea Duhului și acționează când are siguranța că El vrea! În acest sens, poate cântarea de la începutul străngerii laolaltă sau rugăciunea îl îndreaptă spre un anumit text din Scriptură. Poate, Domnul i-a pus ceva pe inimă de mult timp, iar acum îi dă libertatea pentru slujire din Cuvânt.

Corintenilor, care erau binecuvântați din belșug cu daruri, apostolul le spune: „Și doi sau trei profeți să vorbească“ (versetul 29). Și astăzi s-ar putea să fie așa: primul frate are de adresat un cuvânt scurt, iar un altul, în dependență de Domnul, trebuie să mai adauge câteva gânduri. Toți sunt însă precauți ca „...toate să fie făcute spre zidire ... așa cum se cuvine și cu ordine“ (versetele 26, 40).

Omul firesc preferă o prelegere cizelată și strălucitoare în locul acestui mod simplu de vestire a Cuvântului. Credinciosul cu o gândire spirituală se bucură însă dacă poate fi adunat laolaltă pentru Numele Domnului, corespunzător indicațiilor Sfintei Scripturi, cu alți creștini, și poate să aștepte în credință de la El toate prezentările din Cuvânt, prin canalele și darurile pe care El le-a dat Adunării. „Pentru că nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai puternică decât oamenii“ (1 Corinteni 1.25).

Strângeri laolaltă pentru cercetarea în comun a Cuvântului

Strângerile laolaltă, în care sunt cercetate în comun și continuu anumite părți din Biblie, sunt foarte folositoare pentru îndrumarea în învățatura Cuvântului lui Dumnezeu. În mod deosebit și pentru faptul că astfel toate fragmentele unui capitol sau ale unei cărți întregi sunt cercetate și sunt atinse și explicate subiecte importante cum ar fi căsătoria, disciplina etc., care probabil nu ar fi niciodată tratate în public.

Cercetarea în comun a Cuvântului îndeamnă la studiul personal al Scripturii. În locurile în care sunt puțini credincioși și probabil nu sunt daruri deosebite, toți frații au posibilitatea să contribuie, în toată simplitatea, la zidirea tuturor.

Desigur, nu trebuie să ținem cu încăpățânare la astfel de studii în comun ale Scripturii. Ele nu pot înlocui strângerea laolaltă „ca Adunare“, în care Domnul dorește să adreseze printr-un frate ales de El un cuvânt potrivit pentru starea Adunării.

Adunările pentru evanghelizare

Aceste adunări au un alt caracter decât strângerile laolaltă, pe care le-am explicat până aici. În cazul strângerii laolaltă pentru frângerea pâinii și pentru adorare, a adunării pentru rugăciune și a strângerii laolaltă pentru vestirea Cuvântului lui Dumnezeu este vorba despre o strângere laolaltă „ca Adunare“ (1 Corinteni 11.18). Acolo, nu omul are conducerea. Când credincioșii sunt strânși pentru Numele Domnului Isus, atunci El este în mijlocul lor, pentru a călăuzi prin Duhul Sfânt toată desfășurarea strângerii laolaltă.

Aceiași credincioși sunt însă răspunzători și de marea poruncă misionară, pe care Domnul Isus a dat-o ucenicilor Săi: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată creația“ (Marcu 16.15). Ei trebuie să meargă ca *persoane individuale*, nu „ca Adunare“, pentru a vesti copiilor lumii vestea bună a mântuirii în Hristos. Pentru exercitarea acestei slujbe, frații care au primit de la Domnul un dar de evanghelizare, vor ține singuri sau împreună cu alți credincioși care le dau o mână de ajutor, adunări de evanghelizare. Acești slujitori pot să aștepte *totul* de la Domnul în astfel de strângeri laolaltă: călăuzirea și binecuvântarea Sa, acțiunea Duhului Sfânt în prezentarea Cuvântului și în aplicarea Sa la inima și conștiința ascultătorilor, precum și salvarea păcătoșilor. Altfel, întreaga slujbă ar fi inutilă. Dar adunările pentru evanghelizare nu poartă caracterul unei strângeri laolaltă „ca Adunare“. În primul rând, slujitorii acționează în răspundere *personală* față de Domnul. El le arată deja *înainte* de a avea loc aceste adunări ce text din Scriptură sau ce subiect să aleagă și care cântări trebuie să se cânte etc. În al doilea rând, în locul în care este condus evanghelistul pentru vestirea veștii bune poate nici nu este o adunare locală în înțelesul Cuvântului lui Dumnezeu, așa că din această cauză nu poate fi aplicat aici principiul din Matei 18.20.

Ca ilustrație pentru aceste constatări sunt exemplele din Faptele Apostolilor: Petru și Ioan au mers cu ologul vindecat în templu. Se vedea clar că erau conduși în totul de Domnul. Atras de minune, poporul s-a strâns în pridvor. Atunci, Petru a folosit această ocazie dată de Domnul pentru a le vesti iudeilor pocăința și iertarea păcatelor prin Isus Hristos. Rezultatul a fost că sute de bărbați au devenit credincioși (Faptele Apostolilor 3 - 4.4). Aceasta a fost una dintre primele adunări de evanghelizare. Ea nu a fost ținută în adunarea din Ierusalim, ale cărei strângeri laolaltă pentru frângerea pâinii și pentru rugăciuni aveau loc în case (Faptele Apostolilor 2.46; 15.5, 12), ci afară, în templu, deci acolo unde puteau fi găsiți oameni. Nu se spune dacă printre ascultători erau și alți credincioși.

Mai târziu, când Pavel și însoțitorii săi au întreprins diferitele călătorii misionare, vizitând multe cetăți din Asia Mică și Grecia, n-au găsit desigur nicăieri adunări de credincioși, în mijlocul cărora ar fi putut vesti vestea bună a mântuirii în Hristos. Evanghelia era încă necunoscută printre națiuni. Ei au predicat Cuvântul în sinagogi, pe străzi și în piețe, iar aceste adunări de oameni nu erau desigur o strângere laolaltă „ca Adunare“.

De ce este atât de important să subliniem deosebirea dintre strângerea laolaltă ca Adunare și adunările de evanghelizare? Deoarece, pe de o parte, credincioșii ar putea fi tentați să limiteze libertatea, pe care Domnul a dat-o evangheliștilor, în folosul lucrării. Această înclinație rezultă din obiceiul actual de a ține evanghelizări în localurile obișnuite. Pe de altă parte există pericolul de a da caracterul unei evanghelizări realizate de un om, și strângerii laolaltă a credincioșilor. Să ne ferim de ambele laturi.

Adunările locale ca centre de evanghelizare

Se poate deduce din faptul că nu Adunarea ca atare este cea care trebuie să evanghelizeze, că această lucrare foarte importantă a evanghelizării trebuie să rămână numai în seama fraților care sunt chemați de Domnul la această slujbă? Cât de greșită este această deducție! Cuvântul ne învață prin exemple foarte clare și frumoase, că fiecare adunare trebuie să fie un fel de centru de evanghelizare, de unde această lucrare primește orice sprijin posibil și ajutor practic. Fiecare, care este umplut de dragostea lui Hristos, se va strădui să-i pună pe oamenii din jurul său în legătură cu Evanghelia. Se înțelege de la sine că orice adunare locală va pune la dispoziția evangheliștilor localul său și le va da posibilitatea să vestească vestea bună. Astfel, fiecare are posibilitatea să invite acolo prieteni și cunoscuți.

Și la vestirea obișnuită a Cuvântului, frații trebuie să fie conștienți că printre ascultători sunt și oameni necredincioși și copii, cărora trebuie să li se atragă atenția asupra mântuirii în Hristos.

Ce adunări ne prezintă Cuvântul lui Dumnezeu ca exemple pentru râvna lor în vestirea Evangheliei?

1. *Antiohia* - Din această adunare, Barnaba și Pavel au întreprins prima călătorie misionară (Faptele Apostolilor 13.1-3). Totul a început prin faptul că frații de acolo „slujeau Domnului și posteau“. Toți aveau pe inimă dorința de a sta la dispoziția Domnului, iar cu privire la slujba lor, să aștepte indicațiile Sale. Când Duhul Sfânt a spus: „Puneți-Mi deoparte acum pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat“, ei au postit și s-au rugat. Toți erau conștienți de greutatea acestei slujbe, care va aduce pentru cei doi nenumărate pericole și osteneală, și i-au încredințat harului lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 14.26). Apoi „și-au pus mâinile peste ei“; prin acest limbaj simbolic doreau să spună: ne facem una cu voi în slujba voastră și vă vom însoți cu rugăciunile noastre perseverente în timpul călătoriei voastre periculoase, pentru ca Domnul să vă călăuzească și să vă păzească, să vă deschidă o ușă și să facă să rezulte rod bogat din lucrarea voastră.

Așa cum odinioară rugăciunea lui Moise pe vârful muntelui decidea deznodământul luptei lui Israel cu Amalec, tot așa a fost fără îndoială și rugăciunea stăruitoare a adunării, un factor important pentru succesul celor doi slujitori, care pătrundeau în împărăția întunecată a păgânismului!

După ce Pavel și Barnaba s-au întors din lucrarea lor, pe care au împlinit-o, au strâns adunările și au istorisit tot ce a făcut Dumnezeu cu ei și că El a deschis națiunilor ușa credinței (a se vedea și 18.22, 23). Ce participare la vestirea Evangheliei din partea întregii adunări de la început până la sfârșit!

2. *Filipi* - Și sfinții din Filipi aveau pe inimă Evanghelia. Pavel putea mulțumi și se putea ruga pentru toți din cauza participării la vestirea Evangheliei „din prima zi până acum“. În Faptele Apostolilor 16 vedem cum s-a arătat această participare din prima zi: Lidia, vânzătoarea de purpură, abia a primit în inima ei Cuvântul vestit de Pavel, abia a fost salvată, și ea i-a luat pe Pavel și pe însoțitorii săi în casa ei. Această slujbă pe care și-a asumat-o, era importantă, dar odinioară era și periculoasă. Ea îi aducea Lidiei anumite greutăți, dar pentru Domnul a luat asupra ei totul: „ne-a rugat stăruitor“.

La temnicer vedem ceva asemănător. „În ceasul acela din noapte“, în care harul lui Dumnezeu l-a schimbat prin credință pe acel om brutal, i-a luat pe Pavel și pe Sila la el și le-a spălat rănilor. Apoi le-a pus masa și s-a bucurat cu toată casa lui. Chiar și după ce a plecat, ei „au avut“ pe Pavel „în inimă“. Mai târziu, când era în lanțuri, au cerut har pentru el și au făcut din „apărarea și întărirea Evangheliei“, o problemă proprie (Filipeni 1.7).

Interesul filipenilor pentru Evanghelie s-a arătat și în jertfele materiale, pe care le-au adus: când Pavel era în Tesalonic, i-au trimis „o dată și de două ori“ ceva pentru nevoia sa. Adunarea din Filipi aparținea de adunările din Macedonia, care au prisosit spre bogăția dărniceii din sărăcia lor lucie (2 Corinteni 8.2).

Se presupune că prima vizită a lui Pavel în Filipi a avut loc în anul 53 d.H. Această scrisoare însă a scris-o în timpul primei sale întemnițări, deci probabil în anul 64 d.H. În timpul acestor ani, „din prima zi până atunci“, participarea filipenilor la Evanghelie a rămas constantă, în ciuda suferințelor pe care le-au avut de suferit!

3. *Tesalonic* - Adunării din Tesalonic i se dă în Cuvântul lui Dumnezeu o mărturie frumoasă: „Pentru că, *de la voi*, Cuvântul Domnului a răsunat nu numai în Macedonia și Ahaia, ci credința voastră față de Dumnezeu s-a răspândit în orice loc“ (1 Tesaloniceni 1.8).

Această adunare era ca un cap de pod în împărăția mare a întunericului. Viața credincioșilor se desfășura nu numai între cei patru pereți ai unui local de adunare. Lucrările credinței erau vizibile și în exterior. Străduințele dragostei lor nu erau numai pentru credincioși; dragostea lui Hristos îi îndemna să facă cunoscut Cuvântul Domnului și lucrarea Sa de salvare în întreaga Macedonia și Ahaia. De asemenea, pretutindeni se vorbea cum s-au întors de la idoli la Dumnezeul cel viu și adevărat pentru a-I sluji și pentru a-L aștepta pe Fiul Său din ceruri.

Să facă Domnul ca exemplele acestor adunări să-i îndemne pe credincioșii din zilele noastre din orice loc să participe la lucrarea Evangheliei și să se facă una cu toți cei pe care Domnul îi folosește pentru a purta Cuvântul Său la cei care „stau în întuneric“!

Metodele actuale ale vestirii Evangheliei

Cu privire la marea indiferență față de vechea, dar minunata veste a mântuirii în Hristos, care se răspândește tot mai mult în țările creștine, mulți dintre cei care doresc să o vestească, au pășit pe căi noi ale vestirii.

Ei încearcă să facă vestea mai „ușor de înțeles“, prin faptul că trec sub tăcere sau amintesc doar în treacăt anumite elemente neplăcute ale Evangheliei: stricăciunea totală a păcătosului, imposibilitatea omului de a se mântui el însuși, necesitatea unei pocăințe sincere și a unei schimbări de gândire, indicarea spre judecata viitoare, sângele lui Isus ca singura bază a mântuirii etc. O diluare a Evangheliei se aseamănă unei sleiri de puteri, unei modificări a veștii divine, care eșuează într-o astfel de formă și conduce pe căi rătăcite.

Sau se încearcă, ca unei vestiri conforme cu Scriptura să i se adauge lucruri care par plăcute omului firesc, pentru ca în acest mod să-i atragă pe mulți nepăsători și să-i facă receptivi pentru a primi Evanghelia. Fără a intra în amănunte, amintim însă principiul divin: „lucrurile spirituale“ trebuie transmise cu „mijloace spirituale“. „Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual“ (1 Corinteni 2.13, 14). Mijloacele naturale îl pot, desigur, pune pe om într-o „stare de spirit“ și chiar să-l facă „religios“. Dar salvarea și nașterea din nou a unui om sunt rezultatul efectului Duhului Sfânt prin Cuvântul lui Dumnezeu, pe baza lucrării lui Hristos.

În loc să ne lăsăm impresionați de astfel de metode și de cifrele mari obținute, să ne gândim mai degrabă ce dă putere vestirii conform gândurilor lui Dumnezeu: puterea neînfrântă a Cuvântului divin al adevărului, puterea Duhului Sfânt care dă daruri pentru slujba din Cuvânt și puterea rugăciunii personale și în comun. „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor“ (Zaharia 4.6).

Evangheliști independenți

Un alt aspect al zilelor noastre sunt așa-numiții evangheliști „independenți“. Ei afirmă că nu aparțin nici unei denominațiuni și se simt independenți în ceea ce privește slujba lor. Ei văd în aceasta o mai mare libertate și mobilitate pentru activitatea lor de evanghelizare și au transformat aceasta într-o lucrare de evanghelizare, în care ei înșiși au conducerea. Nu doar cei de curând întorși la Dumnezeu aderă la această lucrare, ci și alți credincioși, care consideră că aici au libertate mai mare decât sub ordinea simțită pe nedrept ca „îngustă“ din Casa lui Dumnezeu, spre care ne îndreaptă Cuvântul Său.

Acum trebuie să ne întrebăm: Poate să-I placă lui Dumnezeu, când astfel de mădulare ale Trupului lui Hristos, care au fost adăugate ca pietre vii în Casa lui Dumnezeu, se debarasează de ordinea acestei Case ca de o cămașă de forță, pentru a putea sluji aparent mai bine Evangheliei? Minte omenească poate spune: da. Credința însă spune: niciodată. Ea știe că și în vestirea Evangheliei, binecuvântarea lui Dumnezeu poate fi găsită numai pe calea ascultării și a dependenței de El, chiar dacă această lucrare, care poate fi făcută pe această cale, pare în exterior mică și neînsemnată.

Vestirea întregului plan al lui Dumnezeu

Apostolul Pavel, marele evanghelist, prin slujba căruia nenumărați oameni din orașele lumii de atunci au venit la credință, le-a vestit nu numai câteva adevăruri referitoare la începutul căii de mântuire. El s-a simțit răspunzător să-i învețe tot „ce este de folos“ și nu s-a ferit să le facă cunoscut *tot* planul lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 20.20, 27). Scrisorile sale către diverse adunări sunt o altă mărturie în acest sens. Chiar dacă evangheliștii zilelor noastre nu mai posedă darul de învățător al apostolului Pavel, trebuie să aibă înaintea ochilor lor voia lui Dumnezeu și să prezinte celor de curând întorși la Dumnezeu întregul adevăr. De acesta nu ține numai siguranța mântuirii, învățătura despre eliberare, despre venirea Domnului etc., ci și adevăruri mari despre Adunarea lui Dumnezeu, de care aparțin acum. Fiecare trebuie să știe cum trebuie să se comporte în Casa lui Dumnezeu.

Locul femeii în Adunarea lui Dumnezeu

În legea lui Moise, animalele din mări și râuri, care aveau „aripioare și solzi“, au fost declarate curate (Levitic 11.9). Cu ajutorul aripioarelor, peștii pot lua în apă poziția potrivită și pot înota contra curentului. Solzii sunt pentru ei ca o protecție blindată contra pericolelor venite de la elementele care îi înconjoară.

Lumea cu ideile și principiile ei, cu scopurile și bucuriile ei a devenit pentru toți cei care Îl urmează pe Domnul Isus, un element străin și periculos. Domnul Însuși confirmă aceasta: „Ei nu sunt din lume, *după cum* Eu nu sunt din lume“ (Ioan 17.16). Cine nu-L urmează cu energia credinței pe Domnul lepădat de lume și nu cercetează cu toată inima „care este voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și desăvârșită“ (Romani 12.2), va fi atras în lume de curentul puternic și va ajunge tot mai mult sub influența ei distrugătoare. Lumea n-ar trebui să găsească în platoșa de apărare nicio fisură, prin care ar putea pătrunde elementele ei distrugătoare.

Multe tensiuni între copii și părinți, între frați tineri și frați mai în vârstă provin din faptul că cei tineri dau prea puțină atenție învățaturii Cuvântului și doresc să urmeze ideile lor actuale, care se referă numai la „lucruri secundare“. Dacă cei care Îl aparțin Domnului s-ar gândi „să nu mai trăiască restul timpului în carne pentru poftetele oamenilor, ci pentru *voia lui Dumnezeu*“ (1 Petru 4.2), atunci tinerii și vârstnicii s-ar înțelege bine. Multe concepții ale celor în vârstă, care par egoiste și meschine, s-ar dovedi ca indicații ale Cuvântului care izvorăsc chiar din inima lui Dumnezeu.

Un exemplu clar al unui astfel de curent, care se răspândește tot mai mult în lume, este mișcarea feministă care se luptă pentru ca femeia să aibă aceeași poziție în societatea umană ca bărbatul. Această mișcare nu a plecat de la popoarele păgâne, unde femeia este privită și tratată ca sclava bărbatului, ci s-a răspândit în mod deosebit în țările creștine, în care creștinismul a eliberat de mult timp femeia din această sclavie. Strigătul actual după drepturi egale nu rezultă din Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum vom vedea imediat, ci rezultă dintr-un simțământ omenesc de dreptate. Această mișcare este un curent lumesc, care pentru noi, copiii lui Dumnezeu, este cu atât mai periculos, cu cât ni se pare că scopurile sale sunt nobile. De aceea, în acest context, am putea pune întrebarea: Ce loc ocupă femeia în Adunarea lui Dumnezeu?

Pentru a afla răspunsul corect, trebuie să înțelegem ce loc a dat Dumnezeu femeii în creație și ce urmări au rezultat din căderea în păcat.

Locul femeii în creație

Mai întâi a fost creat Adam. Dumnezeu l-a creat din țărâna pământului și i-a suflat suflare de viață în nări. Dumnezeu l-a pus în grădina Edenului și i-a dat porunca de a lucra și păzi grădina. Dar Dumnezeu i-a poruncit și să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului.

După ce omul a trăit un timp și și-a îndeplinit lucrările, Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor potrivit“ (Geneza 2.15-20).

Deci, pentru bărbat, Dumnezeu a creat o ființă care să-i fie „un ajutor“ în lucrarea dată lui de Dumnezeu, să-i corespundă și să-l completeze. Această particularitate a femeii a caracterizat-o nu numai pe Eva, soția lui Adam, ci rămâne caracteristica tuturor reprezentanților sexului feminin, cât timp va dăinui acest pământ și legile sale naturale. De aceea și apostolul Pavel, 4000 de ani mai târziu, a confirmat prin Duhul Sfânt această realitate ca fiind de bază pentru poziția femeii față de bărbat (1 Corinteni 11.9). Femeia este de statură mai mică și are o construcție mai firavă, deosebindu-se de bărbat în modul de gândire și simțire. Chiar și numai acestea dovedesc faptul că ea este creată pentru un alt loc în această lume.

Eva nu a fost creată independent de Adam din pământ, ci „din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie... Și omul a zis: Aceasta este acum os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din bărbat“ (Geneza 2.21-23). Acest act al creației confirmă nu numai poziția subordonată a femeii față de bărbat, ci este și o imagine despre relația minunată dintre Hristos și Adunarea Sa, care a luat naștere prin moartea Sa. La rândul său, această relație este modelul divin pentru relația dintre un bărbat și o femeie, care pășesc într-o căsnicie. Respectarea ordinii divine nu-l împiedică pe bărbat, ci îl determină mai degrabă să-și iubească soția „ca pe sine însuși“ și să o hrănească și să o îngrijească (Efeseni 5.20-33).

Ordinea din creație a dat femeii posibilitatea să se dezvolte deplin conform felului ei de a fi. Nefericirea vine prin păcat, care ne determină să desconsiderăm gândurile lui Dumnezeu.

Urmările căderii în păcat

Diavolul știa că Dumnezeu îi dăduse lui Adam porunca cu privire la pomul cunoștinței binelui și răului. Dar el s-a apropiat ca ispititor de Eva, nu de Adam. El a întâlnit-o pe terenul drepturilor egale și Eva a părăsit imediat locul ei în dependență. Ea a negociat cu dușmanul în probleme atât de fatale pentru omenire, de parcă ar fi fost competentă pentru aceasta. Catastrofa a început prin faptul că ea a preluat conducerea în lucruri care se refereau la relațiile lui Dumnezeu cu oamenii.

De aceea femeia trebuie să suporte nu numai blestemul adresat de Dumnezeu lui Adam cu privire la pământ, ci trebuie să simtă urmările, care se referă numai la ea: „...cu durere vei naște copii; și dorința ta va fi spre soțul tău și el va stăpâni peste tine“ (Geneza 3.16). Desigur, Adam a

păcătuit cu ochii deschiși, iar vina sa a fost mai mare decât a femeii. Dar nu el, ci Eva a fost înșelată, când a umblat în independență. De aceea Dumnezeu i-a spus: „soțul tău va stăpâni peste tine“. Cu alte cuvinte: tu nu mai ai voie să-ți părăsești locul supunerii.

Nu s-a schimbat totul pentru noi, credincioșii?

Mulți creștini, la fel ca și credincioșii din Corint, sunt de părere că, deoarece toți credincioșii stau în *Hristos* înaintea lui Dumnezeu, iar în această poziție toți sunt egali în fața lui Dumnezeu, orice deosebire între noi ar fi anulată deja aici jos, și astfel femeia este egală cu bărbatul. Apostolul Pavel a întâmpinat clar această înțelegere greșită (1 Corinteni 11.2-16). Cât timp suntem în acest trup, are valabilitate și pentru noi ordinea pusă de Dumnezeu în creație. Nu ne putem sustrage nici blestemului asupra creației. Numai după ce Biserica va fi răpită și va începe împărăția de o mie de ani, se va împlini pentru acest pământ cuvântul: „Nu va mai fi nici un blestem“ (Apocalipsa 22.3).

Locul femeii în Adunarea lui Dumnezeu pe pământ este în concordanță cu locul ei în creație și cu urmările căderii în păcat.

Semne exterioare ale ierarhiei divine

Există o ierarhie divină: 1. Capul femeii este bărbatul. 2. Capul oricărui bărbat este Hristos. 3. Capul Fiului lui Dumnezeu uns ca Hristos este Dumnezeu (1 Corinteni 11.3). Oamenii ar trebui să respecte această ordine; dar copiii acestei lumi nu țin seama de adevăr. De la credincioșii, care și-au curățit sufletele prin ascultarea de adevăr și care trebuie să strălucească ca niște luminători în lume în mijlocul acestei generații strâmbe și pervertite (1 Petru 1.22; Filipeni 2.15), Dumnezeu așteaptă nu numai să recunoască această ordine în inimile lor, ci și să o arate în exterior prin semne vizibile:

„Orice bărbat care se roagă sau profețește având ceva pe cap își dezonorează Capul“ (1 Corinteni 11.4). Fratele trebuie deci să fie conștient că el *poate să apară cu capul descoperit în fața lui Dumnezeu nu datorită obiceiurilor actuale, libere*, ci dintr-un alt motiv: ne-am amintit că bărbatul și femeia, în relația lor unul față de altul, sunt o imagine a lui *Hristos și a Adunării*. De aceea, la rugăciune sau la profeție, bărbatul trebuie „să nu-și acopere capul“, pentru că în această imagine Îl reprezintă pe *Hristos*, care ca și Cap al Adunării nu se află *sub* o putere, ci *are puterea*. Bărbatul este „chipul și gloria lui Dumnezeu“ și L-ar dezonora pe Hristos, Capul său, dacă la rugăciune sau profeție ar avea ceva pe cap. Slava lui Hristos trebuie să fie văzută și nu acoperită.

„Orice femeie care se roagă sau profețește cu capul neacoperit își dezonorează capul“ (1 Corinteni 11.5). Ea ar nega prin aceasta că bărbatul este capul ei și că îi este supusă. Mai degrabă ea trebuie să recunoască în inima ei această relație dorită de Dumnezeu, și prin semnul exterior al acoperirii capului să vestească faptul că reprezintă Adunarea, că ea este supusă soțului, deci stă sub autoritatea sa.

Un al doilea semn vizibil

În 1 Corinteni 11 se presupune că femeia poartă păr lung. Și acest semn stă în strânsă legătură cu ceea ce vrea să exprime acoperitoarea capului, dar are o altă însemnătate spirituală (1 Corinteni 11.6).

Părul lung (versetul 15) este dat femeii drept voal. În spatele unui voal, persoana care îl poartă, este *ascunsă*. În același timp, acest voal este aici pentru persoana care se ascunde sub el, o „glorie“, deci o podoabă. Care este adevărata podoabă a femeii? În 1 Timotei 2.9, 10 citim: „La fel și femeile, să se gătească în ținută cuviincioasă, cu modestie și discreție...“ În 1 Petru 3.1-6

citim: „Tot așa, soțiilor, fiți *supuse* soților voștri, încât, ... să fie câștigați... prin purtarea soțiilor, fiind martori la purtarea voastră curată, în temere; *podoaba* voastră să nu fie cea de afară..., ci *omul ascuns* al inimii, în frumusețea nepieritoare a unui duh blând și liniștit... Pentru că astfel se împodobeau altădată și sfințele femeii... supunându-se soților lor, după cum Sara asculta de Avraam, numindu-l domn.“

Aici vedem o podoabă în spatele căreia este *ascuns* omul interior al inimii, așa cum omul exterior este ascuns în spatele voalului părului lung. Această podoabă morală amintită în versetele mai sus citate este scoasă în evidență prin „omul ascuns al inimii“ și este în același timp dovada existenței sale și a vieții care locuiește acolo. Tot astfel, părul lung face referire la omul ascuns sub el. Deci părul lung este o *imagine* a podoabei nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care se vede conform versetelor de mai sus. Dar dacă o soție sau o fiică nu poartă părul lung, atunci aceasta se aseamănă măturii: „Îmi lipsește podoaba spirituală!“ De aceea se spune: „Dacă o femeie nu se acoperă, să se și tundă.“ Oare nu dorește o soră, care gândește în liniște la aceste lucruri, să tindă spre podoaba spirituală?

Din cauza îngerilor

„De ce stăruie Dumnezeu asupra acestui semn exterior?“ întrebă unii care consideră astfel de lucruri ca fiind neînsemnate. „Nu Se uită Dumnezeu la inimă?“ Cuvântul lui Dumnezeu spune: „din cauza îngerilor“ (1 Corinteni 11.10). În afară de oameni, îngerii sunt singurele ființe din creație dotate cu pricepere și minte. Desigur, ei nu pot înțelege *planul* lui Dumnezeu cu privire la oameni, relația minunată și slăvită dintre cei răscumpărați și El, așa cum citim în 1 Petru 1.12: „...lucruri în care îngerii doresc să privească de aproape“, pentru că nu lor, ci „celor sfinți“ le-au fost descoperite. Dar ei cunosc ordinea lui Dumnezeu în *creația* Sa. „De aceea, din cauza îngerilor, femeia trebuie să aibă *un semn de autoritate* pe capul ei.“

Credinței îi este suficientă această simplă motivație a Cuvântului lui Dumnezeu. Dar cine are probleme de a se pleca sub rânduile Sale, să se verifice dacă nu-i lipsește atitudinea corespunzătoare a inimii, care trebuie să se vadă în semne exterioare.

Femeia să nu învețe

Cine a urmărit cu atenție ceea ce s-a spus până acum, va înțelege de ce apostolul Pavel a dat prin Duhul Sfânt indicația: „Femeia să învețe în liniște, în toată supunerea; dar nu-i permit unei femei să învețe pe alții, nici să exercite autoritate peste bărbat, ci să rămână în liniște.“ „Femeile să tacă în adunări, pentru că nu le este permis să vorbească; ci să fie supuse“ (1 Timotei 2.11, 12; 1 Corinteni 14.34). În motivația sa, apostolul face referire din nou la ordinea din creație și la rolul de conducător al Evei la căderea în păcat (1 Timotei 2.13, 14).

Nici o soră, care se supune acestor indicații, nu va învăța în public într-un cerc în care sunt prezenți și bărbați, pentru că astfel ar prelua conducerea. Există probabil situații în care unei surori, care Îi slujește cu râvnă și dăruire Domnului, îi vine greu să rămână în spatele acestei bariere. Dar slujba noastră este plăcută Domnului numai dacă ne supunem în totul Cuvântului și vocii Sale.

O soră care respectă această ordine, nu se va ruga cu glas tare în strângerea laolaltă a Adunării, altfel s-ar face gura fraților prezenți și ar prelua conducerea.

Domeniul de acțiune al femeii credincioase

Să nu deducă nimeni pe baza acestor expuneri că sora ar avea o valoare mai mică decât fratele pentru inima Domnului! „Domnul însă iubea pe Maria și pe sora ei și pe Lazăr“ (Ioan 11.5). Nimeni să nu creadă că viața și slujba unei surori este pentru Domnul de o însemnătate mai mică decât viața și slujba unui frate, care Îi slujește mai mult în public! Domnul nu evaluează slujba

noastră după distanța sunetului și nici după puterea ecoului, pe care îl găsește printre oameni. Aici este vorba doar despre *locul* pe care trebuie să-l ocupe femeia credincioasă care aparține de Adunarea lui Dumnezeu. Dar să descriem pe scurt domeniul ei de acțiune, care nu este în public, ci mai degrabă *în casă*. Multe exemple din Scriptură confirmă aceasta.

În căsnicie, ca soție și mamă: Cele mai multe surori au găsit în propriile lor familii domeniul de activitate, care corespunde deplin naturii lor și felului lor de a fi. Aici i se oferă femeii temătoare de Dumnezeu posibilitatea să-și manifeste deplin capacitățile și darurile ei bogate, care în multe privințe sunt altfel decât cele ale bărbatului. Cât de frumos, dacă peste multitudinea obligațiilor casnice, nu uită de țelurile mari ale lucrării ei mărețe, descrise în cuvinte atât de frumoase în Proverbe 31, pe care le putem aplica și la familia creștină! Ea este un mare ajutor soțului nu numai în dorințele exterioare, ci și în lucrările la care Domnul l-a chemat. El „se încrede în ea și el nu va duce lipsă de venit. Ea îi face bine și nu rău, în toate zilele vieții ei“. Dacă „soțul ei este cunoscut la porți, când stă între bătrânii țării“, ea îi va acorda sprijinul necesar în acest sens (versetele 11, 12, 23). Fratele nu trebuie să caute un loc de cinste în această lume, ci să năzuiască să-I slujească Domnului în lucrarea Sa. Cât de mult este el îmbărbătat în aceasta dacă soția îl sprijină, îl însoțește în rugăciune și este gata de orice jertfă, pentru ca el să poată face neîmpiedicat slujba!

Cât de importantă este și educarea copiilor „în disciplina și sub mustrarea Domnului“ (Efeseni 6.4), care în mare parte este o lucrare a mamei! Și acolo „își deschide gura cu înțelepciunea“, pe care a obținut-o din Cuvântul lui Dumnezeu și din umblarea ei cu Domnul și „pe limba ei este legea bunătății“ (versetul 26). Moise, Samuel, Timotei și mulți alții, care au devenit o binecuvântare pentru poporul lui Dumnezeu, au rămas cu impresii adânci deja din cea mai fragedă tinerețe prin învățăturile mamelor lor.

„Ea își întinde mâna către cel întristat; și își întinde mâinile către cel nevoiaș“ (versetul 20), este ospitalieră (Romani 12.13). Interesele Domnului stau pe prim-plan și toate roadele muncii ei sunt pentru El.

Slujba surorii necăsătorite: Ceea ce trebuie să stea înaintea ochilor soțiilor și mamelor ca scopul cel mai înalt, trebuie să le caracterizeze pe surorile necăsătorite: „cea necăsătorită se îngrijește de cele ale Domnului“ (1 Corinteni 7.34). Dacă își privește viața din acest unghi, cât de bogat se poate ea configura! În principiu, cercul de acțiune al celor necăsătorite se aseamănă cu cel al surorilor căsătorite. Ele vor ține școala duminicală sau alte slujbe pentru copii. Ele vor vizita sau vor îngriji bolnavii și familiile lor. Ele vor avea o inimă pentru întreaga lucrare a Domnului și vor însoți slujitorii Domnului cu rugăciunile lor. Dacă se va „gândi“ cu tot interesul la acest câmp mare, îl va „cumpăra“ (Proverbe 31.16): Domnul îi va arăta în apropiere sau în depărtare lucrări, corespunzător locului care îi este dat în Adunare, lucrări pe care nu le poate îndeplini un frate. De ar fi cât mai multe astfel de surori devotate și altruiste în lucrarea Domnului!

Disciplina în Adunare

În legătură cu subiectul principal „Adunarea lui Dumnezeu“ trebuie să vorbim și despre disciplină, peste care uneori dorim mai degrabă să trecem cu vederea.

Dar este foarte important ca fiecare credincios, chiar și cel tânăr să se preocupe cu seriozitate cu această problemă. Sperăm ca gândurile expuse mai jos să ne fie de folos.

Necesitatea disciplinei

O dată cu respectarea sau neglijarea disciplinei rămâne sau dispare orice reprezentare vizibilă a Adunării lui Dumnezeu pe pământ. Fără disciplină ar fi imposibilă o strângere laolaltă în

Numele Domnului Isus. Fără disciplina Adunării, credinciosul este lăsat să se descurce singur: când cade în păcat, acesta ar putea nestingherit să-i influențeze și pe frații și surorile lui, iar părtășia sa tulburată cu Domnul și cu ai săi nu ar putea fi refăcută conform voinței lui Dumnezeu.

Casei lui Dumnezeu i se potrivește sfințenia

Ce har minunat! Oamenii cu un trecut păcătos, prin credința vie în Isus, pe baza morții și a învierii Sale, au fost aduși într-o relație strânsă, intimă și indisolubilă cu Dumnezeu! Ca sfinți și preaiubiți, putem avea acum părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos (1 Ioan 1.3)!

Dar tocmai pentru că această relație cu El este un adevăr viu, cel mântuit trebuie să corespundă felului de a fi al lui Dumnezeu, atât în umblarea sa practică personală, cât și comună. „După cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea; pentru că este scris: Fiți sfinți, pentru că Eu sunt sfânt“ (1 Petru 1.15, 16).

Dintotdeauna, Dumnezeu a dorit să locuiască printre oameni. În poporul Israel, cortul întâlnirii, iar mai târziu templul a fost locuința lui Dumnezeu. Deja atunci, psalmistul a exclamat: „Sfințenia își are locul în casa Ta, Doamne, zile îndelungate“ (Psalm 93.5). Dumnezeu a supravegheat cu gelozie, ca sfințenia Casei Sale pământești să fie păstrată. Când poporul a început să slujească idolilor și a dus urâciunile în Casa Sa, Dumnezeu nu a mai rămas acolo (Ezechiel 8). Profetul Ezechiel a trebuit să constate cu durere, că slava Domnului s-a ridicat de pe templu și a părăsit cetatea (Ezechiel 10 și 11).

În timpul de acum, Adunarea este locuința lui Dumnezeu pe pământ. Cei mântuiți sunt văzuți ca pietre vii, zidite ca o casă *spirituală*, în care El Însuși locuiește (1 Petru 2.5). Acest lucru este confirmat și în alte locuri: „Voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.“ Ce realitate binecuvântată, dar cât de gravă și solemnă! „De aceea: Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți, spune Domnul; și nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, spune Domnul Cel Atotputernic“ (2 Corinteni 6.16-18).

Urmările răului în Adunare

1. Dacă dușmanul reușește să aducă răul într-o adunare locală, Numele lui Dumnezeu și Numele Domnului Isus sunt aduse astfel în legătură cu acesta și necinstite. (Frații vor fi mâhniți de urmările răului. Aceasta trebuie să fie grija lor principală până ce răul este judecat și înlăturat.)

2. Duhul Sfânt, cu care credincioșii sunt pecetluiți, se va întrista (Efeseni 4.30). El este împiedicat în acțiunea Sa. Lipsește puterea și viața duhovnicească. În Adunare se arată seceta și lipsește roada.

3. Răul încearcă să se răspândească și întunecă lumina mărturiei înaintea lumii.

Sub ce formă poate să apară răul?

Poate fi vorba despre *răul moral* (curvie, lăcomie, închinare la idoli, defăimare, beție etc.) (1 Corinteni 5.11), despre *păcătuirea împotriva fratelui* sau despre *învățătura greșită*. Dacă credinciosul nu umblă în Duhul, carnea, care este capabilă de orice lucrare rea, devine activă în el (Galateni 5.19-21). Cât de veghetori ar trebui să fim, ca să nu fim ispitiți!

Cine trebuie să exercite acțiuni de disciplinare?

Frații conducători dintr-un loc nu pot acționa în locul întregii Adunări. În legătură cu păcătuirea unui frate împotriva altuia, Domnul Isus indică spre *Adunare* și spune: „Orice veți lega pe pământ va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer. ... Pentru că unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor“ (Matei 18.15-20). Ceea ce decide o adunare locală în dependență de Domnul este recunoscut în cer.

Și indicațiile apostolului cu privire la „răul“ (1 Corinteni 5) din adunarea din Corint confirmă acest principiu. *Întreaga adunare* era competentă în această problemă de disciplinare și trebuia să acționeze „în Numele Domnului nostru Isus Hristos“.

Desigur, frații cu experiență pot verifica cu exactitate fiecare caz, care duce la o măsură de disciplinare. Dar ei vor relata despre aceasta într-o adunare de frați, și aceștia se vor sfătui apoi asupra problemei. Dacă pe baza Sfintei Scripturi au ajuns la convingerea că este necesară o măsură de disciplinare, o vor comunica întregii adunări - tuturor fraților și surorilor care iau parte la frângerea pâinii. Fiecare are astfel posibilitatea să ia poziție prin tăcere sau printr-un cuvânt corespunzător.

Se vede clar că și în problema disciplinei trebuie respectat principiul că toți credincioșii de pe pământ formează *un singur* Trup. Fiecare credincios și adunare locală din orice sat sau oraș de pe pământ sunt obligate să recunoască decizia unei adunări, pe care a luat-o înaintea Domnului, și să accepte urmările care rezultă de aici. Decizia are valabilitate obligatorie pentru toți, fie că un suflet este acceptat la Masa Domnului sau trebuie pus sub disciplină.

Aceeași realitate a unității Trupului va determina pe fiecare adunare locală, care are de tratat un caz de disciplină, să ceară sau să accepte ajutorul sau sfatul fraților fideli și înțelepți, mai ales al celor din adunările vecine. Din același motiv va asculta cel puțin sau chiar va ține seama de anumite obiecții prezentate în dragoste de acești frați. Prin aceasta nu se anulează realitatea că Domnul a dat autoritate adunării *locale* în exercitarea disciplinei.

Ce putem înțelege prin expresia „disciplină“ folosită în Scriptură?

Cu toții ne aflăm sub disciplina Duhului, care prin Cuvânt lucrează mereu asupra inimii și a conștiinței noastre: „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii“ (Evrei 4.12).

Și părtășia cu frații sprijină această disciplină. De câte ori nu m-a îndemnat sau m-a muștrătat cuvântul lor și exemplul lor! Dacă eu am o gândire duhovnicească, influența mea asupra lor va avea un efect. Suntem îndemnați: „Să veghem unii asupra altora“, dar nu ca spioni și apoi acuzatori ai fraților, ci „ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune“ (Evrei 10.24). Cuvântul presupune întotdeauna că credincioșii se iubesc unii pe alții și nu stau indiferenți și nepăsători unii față de alții. Domnul le-a spus ucenicilor Săi: „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, *cum* v-am iubit Eu“ (Ioan 15.12). O astfel de iubire între credincioși este o putere încurajatoare, folositoare, susținătoare și vindecătoare. Dar trebuie să fie o adevărată iubire: „Prin aceasta cunoaștem că-i iubim pe copiii lui Dumnezeu, când Îl iubim pe Dumnezeu și ținem poruncile Lui“ (1 Ioan 5.2). Dacă am realiza acest lucru, în multe cazuri nu ar trebui să fie aplicată disciplina!

Dacă cineva se va rătăci...

Dacă la un frate se observă semne clare că este pe punctul de a rătăci de la calea cea dreaptă, aceasta trebuie să ne smerească mult. Să ne întrebăm atunci: poate nu i-am arătat atenția plină de dragoste care i se cuvenea, care i-ar fi putut servi la recunoașterea și judecarea primelor gânduri rele?

Acum are nevoie de mâna noastră de frate, întinsă în ajutor. Să mergem direct la el și să nu răspândim altundeva observațiile noastre. S-ar putea să fie primele simptome; dar dacă răul nu este luat în seamă și nu este judecat, fratele ajunge tot mai mult sub puterea acestuia, iar el își va exercita influența distrugătoare și asupra altora din Adunare.

Important este modul în care ne apropiem de fratele. Dacă îl întâmpinăm într-un mod orgolios și îngâmfat, îl împingem mai mult în direcția greșită. Dar dacă avem înaintea ochilor propria noastră slăbiciune și venim la el în duhul blândeții și al harului, vom putea probabil vedea că Domnul răspunde la rugăciunile noastre și îl va conduce pe respectivul să se cerceteze și să se întoarcă.

Presupunem că aici este vorba despre o greșală care nu trebuie să atragă după sine o acțiune de disciplinare din partea Adunării. El a căzut într-o greșală (Galateni 6.1). Dar este bine dacă respectivul frate se căiește înaintea lui Dumnezeu nu numai cu privire la această greșală, ci și cu privire la lipsa de veghere și dependență, pentru ca greșala să nu se mai repete.

„Dacă fratele tău va păcătui împotriva ta...”

Dintr-un anume impuls firesc, din invidie sau din duh de ceartă sau din cauza unui avantaj material, un frate poate păcătui împotriva ta. Ce este de făcut atunci? Răspunsul natural al inimii ar fi: răsplătește cu aceeași monedă sau îndepărtează-te de el și spune peste tot despre nedreptatea care ți s-a făcut, răspândind toate amănuntele. Un alt frate, cu gândire spirituală ar putea gândi: voi aduce problema în fața Domnului și Îl voi lăsa pe El să lucreze.

Dar Domnul îți arată o altă cale. Tu, cel nedreptățit, vorbit de rău sau păgubit, tu trebuie să acționezi (Matei 18.15-17).

1. „Mergi și mustră-l între tine și el singur“, străduindu-te să-l *câștigi* cu dragoste! Cine vine la fratele său în acest duh al lui Hristos, care a întâmpinat cu atâta dragoste și blândețe pe împotrivorii Săi, poate obține ca acesta să-și vadă păcatul, să se plece înaintea lui și a Domnului și, dacă este necesar, să înlăture urmările nedreptății. Atunci, păcatul acesta, care putea să se extindă în Adunare și să dea naștere la o ceartă între frați sau chiar la partide, este înlăturat conform Scripturii.

2. „Dar, dacă nu te va asculta, ia cu tine încă unul sau doi, ca prin gura a doi martori sau a trei să fie întărită orice vorbă.“

3. „Iar dacă nu va asculta de ei, spune-l Adunării“, care, pe baza acestor mărturii, trebuie să se străduiască la rândul ei să-l aducă pe calea cea dreaptă pe respectivul frate. Dar dacă el nu ascultă nici acum, Adunarea trebuie să acționeze.

Atitudinea noastră față de învățăturile rele

Mulți sunt înclinați să considere o învățătură care se abate de la Scriptură, chiar dacă se referă la Persoana Domnului sau anulează o realitate a mântuirii, ca fiind mai puțin gravă decât diversele forme ale răului moral care sunt amintite în 1 Corinteni 5.11: curvie, lăcomie, idolatrie, defăimare, beție etc. Dar efectele învățăturilor rele sunt mult mai periculoase, pentru că ele se extind ca și cangrena (2 Timotei 2.17). Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că trebuie să acționăm decisiv contra celor care aduc învățături greșite (a se compara Galateni 1.8, 9; 1 Timotei 1.20).

Atât răul moral, cât și răul în învățătură sunt comparate în Cuvântul lui Dumnezeu cu „aluatul“, deci cu fermentul care dospește toată masa credincioșilor (1 Corinteni 5.6; Galateni 5.9). Deci să fim veghetori în ambele direcții!

Pe oamenii care răspândesc în lume învățături greșite, nu trebuie nici să-i primim în casă, nici să-i salutăm. Pentru că cine îi salută, ia parte la lucrările lor rele (2 Ioan 10,11). Cine nu rămâne în „învățătura lui Hristos“ nu Îl are pe Dumnezeu (2 Ioan 9).

Dar și frații care au mers ani de zile pe calea adevărului și s-au remarcat prin bune cunoștințe din Scriptură, pot fi cuprinși de învățături greșite. Acest lucru rezultă deseori din faptul că nu au vegheat și au lepădat *conștiința bună*. Părtașia lor cu Domnul a fost întreruptă prin lucruri nejudicate. Conștiința nu ne ferește de așa ceva; *inima* noastră trebuie să fie plină în teama de Dumnezeu, de Domnul și de Cuvântul Său (1 Timotei 1.5, 6; 1.19; 3.9; 4.1, 2).

Din nefericire, în acest domeniu, nu este suficient un cuvânt de atenționare. Frații tineri, care sunt prea puțin bazați pe Domnul și cad atât de ușor pe panta noului, trebuie să lase astfel de discuții fraților mai în vârstă, cu experiență și să asculte de ei.

Măsuri de disciplinare ale Adunării

Cât motiv de adâncă smerire înaintea Domnului și de mâhnire amară există într-o adunare, când unul din mădularele Sale, în ciuda multor străduințe ale fraților, stăruie în rău! Cât de mult este necinstit Numele Domnului prin aceasta!

Adunarea trebuie să aplice mijlocul care i se pare potrivit pentru acest caz: **1.** pentru a restabili onoarea Domnului, **2.** pentru a dovedi că Adunarea este curată în toată problema și **3.** pentru a-l conduce pe cel care a greșit spre o restabilire conform voii lui Dumnezeu. Despre ce măsuri de disciplinare vorbește Cuvântul lui Dumnezeu?

Atenționare și însemnare

Apostolul scria către adunarea din Tesalonic: „*Mustrați* (sau avertizați) pe cei în neorânduială“ (1 Tesaloniceni 5.14). Dacă unii frați nu se supun ordinii care trebuie să domnească în Casa lui Dumnezeu și, în ciuda diverselor îndemnuri, stăruie în continuarea căii lor proprii, conform textului de mai sus, frații care exercită o slujbă de supraveghetori în acel loc, trebuie să-i avertizeze pe respectivii credincioși. Ei trebuie să le atragă atenția asupra măsurilor de disciplinare care vor fi necesare, dacă nu vor să se smerească. În cazul celor din Tesalonic, această avertizare a rămas fără succes. De aceea, apostolul poruncește: „Vă poruncim dar, fraților, în Numele Domnului nostru Isus Hristos, să vă *îndepărtați* de orice frate care umblă în neorânduială și nu după învățătura pe care a primit-o de la noi“ (2 Tesaloniceni 3.6). Acolo erau dintre aceia care nu munceau și se amestecau în alte lucruri (2 Tesaloniceni 3.11). Ei trebuiau să fie *însemnați* ca unii cu care frații nu mai puteau avea nici o legătură. Apostolul motivează aceasta: „Dacă cineva nu ascultă de cuvântul nostru prin epistolă, să-l însemnați și să nu vă însoțiți cu el, *ca să-i fie rușine*; și nu-l socotiți ca pe un vrăjmaș, ci mustrați-l ca pe un frate“ (2 Tesaloniceni 3.14, 15). Un astfel de om poate lua deci în continuare parte la frângerea pâinii. Aici nu este vorba despre o excludere.

Mustrare în public

Pavel i-a dat lui Timotei indicația: „Pe cei care păcătuiesc mustră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă teamă“ (1 Timotei 5.20). Aici este vorba despre unii care au păcătuit în public și care trebuiau mustrați în public. Acțiunea lor îi pune pe alții în pericol de a fi luați de val. De aceea, Timotei trebuia să le dea o atenționare serioasă acestora în fața Adunării, pentru ca ceilalți să se teamă de a le urma exemplul.

Astăzi nu mai avem apostoli și nici pe cineva împuternicit de ei. Dar acest Cuvânt este scris pentru învățătura noastră, pentru a-l aplica în cazuri asemănătoare. Se pune problema dacă este un frate care are încrederea tuturor și puterea necesară pentru a-l mustra în numele Adunării pe cel greșit în fața tuturor, invocând Cuvântul.

A da afară răul

Ajungem la ultima și cea mai aspră formă a disciplinei care trebuie aplicată doar dacă toate străduințele dragostei, toate îndemnurile, precum și eventualele acțiuni preventive și disciplinare aplicate au rămas fără rezultat: *excluderea* de la participarea la Masa Domnului și de la orice fel de părtășie frățască. Îndemnurile apostolului din 1 Corinteni 5 și 2 Corinteni 7 sunt decisive aici. Dacă persoana despre care este vorba refuză să judece păcatul evident din viața sa, să se lase de el și să se pocăiască în adevărată căință, atunci la ea apare caracterul unui „rău“. Ea *trăiește* în una din diversele forme ale păcatului, pe care le-am numit la început. Această plantă rea a prins rădăcini adânci în ea și s-a dezvoltat.

Dacă această problemă dureroasă a fost verificată temeinic și nepărtinitor, iar starea de fapt este clară, atunci este timpul să se acționeze. Întreaga adunare – nu doar câțiva frați – realizează acum excluderea. (La „răul“ din Corint nu a mai fost necesară o verificare lungă; starea sa a cauzat senzație chiar și în lume. Chiar dacă ar fi apărut acum semne de părere de rău, el ar fi trebuit să fie „dat afară“ pentru a curăța astfel mărturia pătată a Adunării.)

Aluatul, care ar fi dospit toată masa, este acum dat afară. Și lumea, care ne înconjoară și care a știut despre acest lucru, ia cunoștință de această acțiune. Dar rămâne o tristețe adâncă: Domnul a fost necinstit în mijlocul nostru prin păcat, iar unul dintre ai noștri a trebuit să fie dat afară.

Este acesta acum pierdut, deoarece sunt întrerupte legăturile sale cu cei mântuiți? Dumnezeu știe dacă este un frate care are viață veșnică și nu merge în pierzare. Pentru noi însă se va arăta dacă disciplina îl va conduce la pocăință și reabilitare.

Vinovatul este acum afară

Ce înseamnă aceasta învățăm cel mai bine din exemplul din 1 Corinteni 5. Acel bărbat era acum dat „lui satan, spre nimicirea cărnii, pentru ca duhul să fie mântuit în ziua Domnului Isus“. Acum se găsea afară, în lume, unde domnește diavolul și nu mai avea nici o posibilitate să aibă părtășie cu credincioșii. Ei nu mai aveau nici un fel de legături cu el. Acesta nu putea trece peste această disciplină grea prin faptul că se atașa unui oarecare grup de creștini din Corint, în cadrul căruia nu se exercita disciplina. Atunci, credincioșii nu erau încă despărțiți și acționau în unitate în această problemă.

Starea actuală din creștinătate este o mare piedică pentru restabilirea celor care au trebuit să fie excluși. Dar noi suntem în același timp obligați să ne supunem indicațiilor clare ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Restabilirea sa

Comportamentul aparent lipsit de dragoste al corintenilor față de cel care „a fost numit frate“ rezulta nu numai din cerințele sfințeniei lui Dumnezeu, ci era în același timp și modul cel mai bun de a-l ajuta: el a început să vadă grozăvia păcatului său și a devenit atât de întristat, încât apostolul a trebuit să le scrie corintenilor (2 Corinteni 2.6, 7) să-l ierte și să-l îmbărbăteze pentru a nu fi copleșit de prea multă întristare. Căința și pocăința lucrute în el erau adevărate. El nu-i acuza pe alții, ci pe el însuși.

Dacă la o persoană care a trebuit să fie „dată afară“, s-a realizat o astfel de schimbare temeinică a gândirii, atunci ea poate să mărturisească fraților despre condamnarea deplină a căii ei de odinioară. Frații se pot preocupa din nou de această persoană pentru a verifica reprimirea ei la Masa Domnului și la părtășia cu frații.